

1926 წ.

საქართველოს
კომუნისტური
პარტია

№ 11

ჩემი სამშენებლო

საბჭოთა კავშირის
კომუნისტური
პარტია

უიხაარსი

1. სურათი	1
2. ჩვენი სიმღერა—ლექსი—წვევლის	2
3. ძმური სალამი—ნ. კეცხოველის	3
4. სიმღერა ყანებზე—ლექსი—მიმქრალის	11
5. როგორ დასვირნობდა ბორია ნიუ-იორკში—მიტჩელი- სა—თარგმანი ნ. ჩ.ძისა	12
6. ოქტომბრელები—ლექსი—ე. პოლუმორდუინოვის	17
7. რა კარგია შემოდგომა—პიესა—ფატმანიშვილისა	19
8. შემოდგომა—ლექსი—დ. ელიოზიშვილის	26
ბავშთა შემოქმედება:	
9. ოქტომბრელი—ლექსი—შიო ბერიკაშვილის	28
10. ყველა ბავშებს, ყველა ოქტომბრელებს, ოქტომბრე- ლებს შორის ყველა მომუშავეებს—ოქტომბრელი ანდრია	29
გასართობი:	
11. სახალისო ცდა	31
12. თამაში ზამთარში	32
13. რებუსი—ყდაზე.	

რ ე ბ უ ს ი

(წარმოდგენილი ჯანიკოსაგან)

ქალის სახელი **თ**

რუსი.
მრავლობითი
რიცხვი?

საქართველოს
კომუნისტური
პარტია

მე-XXII წ. | № 11 | ნოემბერი | 1926 წ.

განათლების სახალხო კომისარიატის სოციალური აღზრდის მთავარმართველობის და საქ.
ა. ლ. კომკავშირის ცენტრის კომიტ. უფრნალი ბავშვებისათვის.

F. 1980

რიკოვი სიტყვას უეზნება პიონერებს.

ჩვენი სიმღერა.

ჩვენი დროის ქვეშ
 სიამით, შვებით
 შემოკრბით ვეკლად
 ქვეყნის ბავშვები,
 და ღაღ სიმღერით,
 ჩვენი ღაბქართ
 წინ. გავეძურათ
 ნაბიჯით ჩქარით.
 ჩვენ შემოგვეურებს
 მოძველის თვალი,
 გველის ცხოვრება
 უცხო, ახალი.
 მტკიცე სულით და
 მაგარ კუნთებით
 წინ გავეძურათ
 მწეობრი გუნდებით—
 და ძლევის ჰანკსე
 ღაღ აღმაფრენით
 დავაგუგუნათ
 სიმღერა ჩვენი:
 — თავისუფლების
 სამსხვერწლას ფარად
 მსადა ვართ მარად!
 მსადა ვართ მარად!

მეშერი სალამი.

I

შემოდგომა უკვე ჩამოსახლდა სოფელში... ვაღმა მთის ქედებიც აჭრელებულიყო. ტყეს ვერძნო შემოდგომა. გამოიმზირებოდენ იქიდან: წითელი სამოსით ვახუელი, ჭნავი, ნეკერსალი. თქროსფრად: კერხვი, რცხილა... მხოლოდ ნამუს და ფიჭუს კვლავ ეცვა უცვლელი მწვანე სამოსი.

— ბიჭო აღექნი, სადა ხარ აქამდე! — გასმახა ერდოსე მდგომმა გოგიამ მეორე ესოში.

— ესლავ, გოგი, ესლავ, კალათას ქურს ვუმაგრებდი და დამავიანხა...

გოგიაძაც წამოაუღო კალათას ხელი და ჩაურბინა ტოლს:

— აბა, ჩქარა, თორემ ილიკო და ზავლე გველოდებიან, ადობდ... და თან მამისეული ხოხის კალთას ქაძარში იკეთებდა.

მხიარული სიცილით და საუბრით ჩაიბრინეს სოფელში. ილიკო და ზავლე უკვე შხად იუვენ და ელოდენ ტოლეს.

— გადმის ჭვალახე წავუდეთ, იქ უფრო ბევრი იყო სოღ-ძე, — გამოაცხადა გოგი. — ამხსწინეთ, საქანელი რომ და-გვეკარგა, საძებნელად იქით ვიუავ... იმდენი ესხა, იმდენი, რომ ფოთოლი არც კი ეტუობოდა...

ათხი ძეგობარი მხიარული სიცილ-კისკისით გაჭევა ორ-ღობეს. მათი მხიარული სიცილი აფრთხოდა ბებერ ვერსვზე ძეგომ კოდალას, წიუანა ღობემძვრლას.

ტრიალი მინდორი ობლად იცქირებოდა... აკერ-ეკერ რა-ძოდენიყ ნაკვიანვი სიმინდი დარჩენილიყო მოსაჭრელი, და შემოდგომის ქარის სისინზე მოუსვენრად შრიალებდა გამძარი ფოთოლი. გრძელ სოღებდ მოსჩანდა თითო-ორილა გუთ-ნეული, ბელტს ბელტზე, რომ ალაკებდა. მოისმოდა ორო-ველა.

— აბა, ბიჭებო, ვინმელო ზირნათლად გამოვიდეთ ჩვენს კო-ლექტივში.

— უველახე საზახსო საქმე კი დავივალეთ, აი...

— საზახსო როგორ არ არის, ჩვენ სასარგებლოდ უნდა ვაქციოთ ის, რაც აქამდე გამოუყენებლად იკარგებოდა ტყეში...

— რამდენი სასარგებლო რამ კია ამ ტყეში, ვინ ჩამოს-თვლის...

შინარულად მოლაზარაკობდნ ტოლები და გადაიარეს
ტარა მდინარე ჩახრიალა.

II

აი ტექს... ტექ ბარაქიან-დოვლათიანი. ვუბერთელა წით-
ლის ხეები აძაუდ ახიდულიუენს, თავის სრდილში კი შუე-
სისხნათ შრავალი ბუჩქი და დაბალი ხე...

ტექსდე, ზირველ ბუჩქებში მოსხანდა წითლად დატვირთუ-
ლი კოწახური თავისი ზატარ-ზატარა მტევნებით... მის კვერ-
დით კვინისი, უეე მეტად ჩაძვეებული ნაუოფით; ბეური

უეე მირს ჩამოცვენლიეო და მიწას ძვე ხალიჩასავით გადაჭკ-
როდა. აკერ მავუალიც, აი, აწითლებული, მორცხვი ჯახუ-
ლიც... მაგრამ ხენი მეგობრები არც ერთთან არ შეხერდენ,
ისინი უფრო წინ მიიწევდენ...

— უი, შენი გულინა, გოგი! ერთი დახედე, რამოდენია!!

— აი ზანტაც, ალექსი, რამდენი, უჭ, დედილო! — წამოი-
ძახეს, როდესაც ტეის ზირას დაინახეს აუარებელი ზანტა და

ტეის ვაძლი. მართლაც აუარებელი იყო; ათასწორად დამწიფებული: წითლად, კვითლად, თეთრად... ბევრი იყო კვირდწითელა, წითელსოლებიანი, ათასწაირი და ათასი ჯიშისა...

ოთხივე ამხანაგი თვალებგაბწეინვეებული შესცქეროდა ამ ველურ ბაღს.

— გოგი! აქ იმდენია, რომ ერთი კვირა რომ ვკრიფოთ, ვერც კი მოვრჩებით...

— ერთი უუურე, რამდენია ძირს, მადლა ფოთოლი აღარ ახნია.

— აბა, შეუუღვეთ საქმეს...

და ოთხივე ამხანაგი აბუძავდა: ერთი ხეებს არხევდა და აურევიანებდა დამწიფებულ ხილს, დანარჩენები ჰკრეფდნენ, ახსებდნენ კალათებს და დიდი წიფლის ქვეშ აგროვებდნენ...

მეუ ისე გადისარა, რომ ვერც კი შენიძნეს. ხის ქვეშ კი კვებერთელა ზვინი დადგა მოგროვილი ხილის—ცაღვე ვაძლი, ცაღვე ზანტა.

მსიარული და ამაყი იყო მათი გული, როდესაც ბრუნდებოდნენ.

მეორე დღეს წამოიყენაეს ამხანაგებიც, შეაბეს ურეძი, დაუდეს კოდრები და წავიდნენ ტეისკენ.

— როველი კვაქეს, ხალხო, და წამოდით. კვიძველეთ კრევა, — ენატეებოდნენ ვეელას.

— ე ბაღლები რაღაცას ცოდვილობენ, — მსიარულად ამბობდნენ მოსრდილნი და ჰმუჯლოდნენ ურეძების შებძას.

ტეიდან ჩამოიტანეს ნართვლები, გოგის საბძელში დაჰყარეს. ორი დღე კიდევ ტეეში დადიოდნენ და ჰკრეფდნენ...

როცა გული იჯერეს ტეეში სიარულით, მთელი კოლექტივი დაიბარეს;

— დღეს მოდიოთ გოგონებთან: მამითაღია გამბართული. თან ჯიბის დასხები იქონიეთ, ვაშლს და მსხაღს თესლი უნდა გამოვაცალოთ...

სკოლაში რომ გათავდა სწავლა, ვუღა იქ იყო... შემოუსდგნ სიღის სვინებს და სიციღ-კისკისით შუღღგნ შუშაობას. ნაყოფს შუახე სწრიღენ, ფრთხიღად იღებღენ თესღს და კაღათაში, სოგი ჯამში, აგროვებღენ.

შიღარუღად შუშაობღენ. აგერ, ერთი ღეღქს ამობს, მეორემ სიღღრა შუმოსძასა, დანარჩენებმა ბანი უთსრეს და ავარდა ცაში შიღარული სიღღრა... რა ვუღოთ, რომ კარში შუმოღგომა იყო, აქ ნამღეიღი კაზაფსული იყო.

ზანტა და ტვის ვაშლია თურმე საუკეთესო, რომ მასსე სეირიანი ჯიში დამუნო.

— კარული ვაშლის ძირი, თურმე, უფრო საუკეთესოა, აღეიღად იტანს ეოვეღ კასაჭირს...

— ვუღუნად კაზრიღია — და!..

— ასეთი სიღის თესღს, თურმე, კაი ფასიღ აქეს... თურმე, ჩვენ სასაღხო მამუღებს ძაღიან სჭირღებათ...

— აბა, ბიჭებო, გოგოებო, თქვენ იღით... ეოზაღად, — აქესებდა ოთხი შეთაური სსეებს...

რამოღენიღე დღე ჩირეს... თესღს შსესე ამრობღენ... შუმაობღენ და თან შიღარულ სიღღრას დაჭლიღინებღენ...

III

„ ტფილისი. შესაძე სკოლის ზიონერთა კოლექტივს“, — დააწერა ლამაზი ასოებით გოგამ კვებურთელა ამანათს.

— აბა, წერილსაც წააკითხავთ.

„მეირფასო ამანაგებო! მიიღეთ ჩვენი მძური სალამი. ჩვენმა კოლექტივმა გადასწუკიტა ვოველწლიურად სასარგებლოდ გამოიუენოს ის ნაუოფი, რასაც ტუე იძლევა და დღე-მდე კი ტუეილ-უბრალოდ იღუბებოდა. წელს მოვაროვეთ გარეული ვაძლის და ზანტის თესლი 1 ფ. და 20 კირ. გასეთ-ში წააკითხეთ, რომ მიწათმოქმედების კომისარიატს სწირდებ. კოსოვთ ეს ამანათი გადასცეთ კომისარიატს და იმ საფასურით, რასაც მაგაში მიიღებთ, კვიეილოთ წიკნები და გადა-მოკვიკ ზავნოთ...“

ველით თქვენს დავალებსაც...

მძური სალამი..

სოფ. კოშკის კოლექტივი.

1926 წ. 20/X.

ვევლას თვალში სინარული აბრწეინდა, როდესაც აღმასკომის თაკუძდომარემ მიიღო ამანათი და დაქზირდა მალე გადაკსავნას.

— უოჩად, უოჩად; სასარგებლო საქმე დაკიწვეიათ...

ესიამოვნათ ძველი ძემისგან ასეთი ქება.

გაიარა ორმა-სამმა კვირამ და ზასუსი არ იყო. კოლექტივის წევრები უკვე შეფიქრიანდენ: ვაი თუ ჩვენი ნამუშევარი უვარგისი იყო. მაგრამ გოგი იმედს არ ჰკარგავდა და ხშირად ჩადიოდა აღმასკომში, კითხულობდა, რომ არ იყო მათ სახელსე მოსული ამანათი.

დიდი იყო გოგის სისარული, როდესაც შევიდა ერთხელ აღმასკომში და თავმჯდომარემ, დავითმა, ძიუთითა ტილოში შეკრულ ამხანაგსე.

— აი, გოგი, წიგნები მოგეყიდათ.

ამხანაგს შედ ეწერა: „სოფ. კომპი. ჰიონერთა კოლექტივის“.

გოგი ეცა და მოესვია ამხანაგს, გაესარდა, სისარულით აენტო...

აი წერილიც...

— შენი გულისა, შესამე სკოლის კოლექტივისგანაა... მიშველეთ, ავიტანათ სკოლაში!— შეესეწა გოგი იქ შოაუთ, საქმესე მოსულ გლეხებს.

ქვიღ-სივიღით შემოესვია ამხანაგობა გოგის.

— წავიკითხე, გოგი, ჩქარა, ჩქარა...

— დამცათ, დამცათ, აი, რას იწერებიან...

სმენად კადიქცა ეველა.

„ძმური სალაპი!..“

ძალიან გაესარდათ კომისარიატში თქვენნი ამხანაგის მიღება. ფასი 190 მან. კადმოგვეცეს. გუთხოვეს, რომ კიდევ კადმოუგზავნათ. 150 მანეთის წიგნები გიყიდეთ. 40 მანეთი შევინახეთ; თქვენ წერილს ვუღით, იქნებ სხვა რამ ვინდათ დაგვაზალოთ და ჩვენც ისე მოვიქცევით. ძმური სალაპი ჩვენ სოფელელ შმებს.“...

გოგი, ძაღლობსე მდგომი, თვალუბებრწეინვებული კადასცქეროდა ამხანაგებს, რომელნიც თითქოს კიდევ რაღაცას ელოდენ..

— ამხანაგებო! ძმური სალაპი ჩვენ ქალაქელ შმებს...

— ვაძა, ვაძა ჩვენს შმებს..

— იცი, — გაისმა კვლავ გივის წკრიალა ხმა, —
 მოდი ის ოთხი თუძანი რომელიმე შორეული ქვეყნის ზიანგრ-
 თა კოლექტივს გაუუკ საუნათ და შეუთვალათ...

— ჩვენი ძმური სალაში, — შესძახეს ერთხმად სასეკაბრწე-
 ეინვებულებმა.

განა მათსე ბუდნიური დღეს სსვა იყო ვინმე?!

ნ. კეცხოველი.

სიმღერა უანებზე

(ბალზური)

უანებო, ხეძო უანებო,
ქარუებო ოქტომბრისაო,
ხალეებო სუტუტუტაუებო,
აბრეშუებო შისისაო.

ტაროები გაქვსთ აღმასის,
თოვლისფერ ხაუერდისაო,
მარცვლები—ბაჟის კბილები,
გათლილი სწილოს ძვლისაო.

გიშერ და ხარობს თუალები,
კაღთებო შავი ზღვისაო.
უანებო, ხეძო უანებო,
ქარუებო ოქტომბრისაო.

მიმქრალი.

როგორ დასეირნობდა ბორის ნიუ-იორკში.

ბევრი პატარა ბიჭი და გოგო თავისი დედ-მამით მოდის შორიდან აქ. ისინი მოცურავენ, მოცურავენ დიდ ნიუ-იორკამდის და როდესაც მოახწევენ მიწას, ჩამოდიან გემიდან. როდესაც ისინი გაიზრდებიან და მალაღტანიანები შეიქნებიან, თქვენ ვერ მიხვდებით, თუ როდესაც ისინი პატარები და სუსტები მოვიდნენ აქ.

ცხოვრობდა ერთი პატარა ბიჭი, რომელიც დიდხანს მოცურავდა, სანამ არ მოახწია უზარმაზარ ქალაქი ნიუ-იორკს.

ჩამოვიდა ის, როგორც სხვა ბავშვები, დედ-მამით და და-ძმებით. ჩამოვიდა ის უდიდესი მწვანე ქვეყნიდან, რომელსაც რუსეთს უწოდებენ. იმ მხარეში მას არასოდეს არ უნახავს ასეთი ქალაქი, არ უნახავს ასეთი ნავსაყუდრები, ოკეანეს გემები, დიდი ნაგებობები; არასოდეს არ უნახავს მას ხალხით ისე გაქედილი ქუჩები, სადაც დიდის გაქირებით შეიძლება გასვლა, არასოდეს არ უნახავს უზარმაზარი სახლები, რომელნიც ამართულნი არიან მაღლა, მაღლა, თითქმის ღრუბლებამდის, მას არასოდეს არ გაუგონია ასეთი ხმაურობა მატარებლების, ეტლების, ტრამვაის, ავტომობილების.

ბორობა იგონებდა ბორია დიდ მწვანე მხარეს, რომელიც მან დასტოვა და ემუსაიფებოდა ამ მხარის შესახებ დედას რაღაც უცნაურ, საკვირველ ენაზე: ბორია და მისი ოჯახი ჯერ ისევ რუსულად ლაპარაკობდნენ.

ბორობა იგონებდა ბორია დიდ მწვანე მხარეს, რომელიც მან დასტოვა და ემუსაიფებოდა ამ მხარის შესახებ დედას რაღაც უცნაურ, საკვირველ ენაზე: ბორია და მისი ოჯახი ჯერ ისევ რუსულად ლაპარაკობდნენ.

მაგრამ ბორია იყო ცხრა წლის ბავში და მას ახალი ხაობა ისე აინტერესებდა, როგორც ძველი. ის თანდათან შეეჩვია და მოსწონდა ხმაურობა ახალი სახლის, რომელშიაც ცხოვრობდა. მოსწონდა, რომ იქ ძალიან ბევრი ხალხი ცხოვრობდა, მოსწონდა ყველა ეს ისე, როგორც სიწყნარე და სივრცე იმ უდიდესი მხარისა, რომელიც ამასწინეთ დატოვა.

ბორია ახალი ჩამოსული იყო ნიუ-იორკში. ის ჯერ კიდევ არ იცნობდა ქუჩებს. ერთხელ მან უთხრა დედას:

— დედა, მე მინდა ქუჩებში გავისვირნო.

— კარგი, უპასუხა დედამ, ოღონდ ფრთხილად იყავი, რომ ავტომობილმა ან ტრამვაიმ არ გაგიტანოს.

— რასაკვირველია, ფრთხილად ვიქნები, — გაიცინა ბორიამ; ამრიგად, გამოვიდა ბორია ქუჩაში. მივიდა ჯვარედინ გზამდის და აქ შეიცადა ქუჩის მეორე მხარეზე გადასასვლელად.

ტრრრრრრრრ—იძახდნენ ავტომობილები.

ტოპ-ტოპ-ტოპ—ისმოდა ცხენების ფეხის ხმა.

ტირ-ტირ-ტირ, ტირ-ტირ-ტირ — ხმაურობდნენ საბარგო ავტომობილები.

ბორია აქ დიდხანს შეჩერდა.

ის დაკვირვებით უცქერდა ცხენების, საბარგო და სამგზავრო ავტომობილების ნაკადს, რომელიც მის თვალწინ მიექანებოდა.

ის ფიქრობდა:

„აქ ეტლები ეტლებს მისდევს,

და რონოდებს რონოდები,

ვერ გადავალ ვერასოდეს,

თუმც გზას დიდხანს ველოდები!“

უცბად ყველა ავტომობილები, ცხენები და საბარგო ეტლები შეჩერდნენ და ყველა წყნარად დადგა ბავშვის წინ.

ბორიამ დაინახა, რომ შუა ქუჩაში გაჩერებულმა მალაღმა კაცმა ასწია ხელი მიმოსვლის შესაჩერებლად. მაშინ ბავშვმა გადაირბინა ქუჩა. ბორიამ არ იცოდა, რომ ის იყო მილიციონერი, რომელიც ქუჩაში წესიერებას იცავდა.

აი, ბორიამ მეორე ჯვარედინამდის მიაღწია.

აქაც შეჩერდა ის და უცდიდა, სანამ მიმოსვლა შესწყდებოდა.

ტრრრრრრრ — იძახდენ ავტომობილები.

ტოპ-ტოპ-ტოპ — ისმოდა ცხენების ფეხის ხმა.

ტირ-ტირ-ტირ, ტირ-ტირ-ტირ — ხმაურობდენ საბარგო ავტომობილები.

ის აქ დიდხანს იყო გაჩერებული და უცქერდა, თუ როგორი სისწრაფით მიექანებოდენ ავტომობილები, ცხენები და საბარგო ეტლები და ის ფიქრობდა:

„აქ ეტლები ეტლებს მისდევს,

და რონოდებს რონოდები,

ვერ გადავალ ვერასოდეს,

თუმც გზას დიდხანს ველოდები!“

ბორიამ შეხედა მაღალ მილიციონერს, რომელიც ამ ქუჩის შუა იღვა; ცოტა ხნის შემდეგ მაღალმა მილიციონერმა ასწია ხელი. ავტომობილები, ცხენები და საბარგო ეტლები გაჩერდნ.

ბორიამ გადაირბინა ქუჩა და შემდეგ ჯვარედინ ქუჩამდის მიაღწია.

იგივე მოხდა აქაც:

ტრრრრრრრ — იძახდენ ავტომობილები.

ტოპ-ტოპ-ტოპ — ისმოდა ცხენების ფეხის ხმა.

ტირ-ტირ-ტირ, ტირ-ტირ-ტირ — ხმაურობდენ საბარგო ავტომობილები.

„ამნაირად მე შორს ვერ წავალ“, — იფიქრა ბორიამ, — „ყოვერ გზაჯვარედინზე მე მიხდება ცდა, ცდა, ცდა“.

„აქ ეტლები ეტლებს მისდევს,
და რონოდებს რონოდები,
ვერ გადავალ ვერასოდეს,
თუმც გზას დიდხანს ველოდები!“

ამ დროს ბორიამ ომნიბუსი დაინახა. „მოდო, ომნიბუსში ჩავჯდები, — იფიქრა მან, — მაგრამ დაინახა, რომ ქუჩაში აუარებელი ეტლი დგას და უცდის თავის რიგს, თუ როდის გაუშვებენ. არც ეს არის მაინც და მაინც სახერო“, — იფიქრა მან, ეტლებსაც უხდებათ ცდა.

„აქ ეტლები ეტლებს მისდევს,
და რონოდებს რონოდები,
ვერ გადავალ ვერასოდეს,
თუმც გზას დიდხანს ველოდები!“

უცბად მან დაინახა ფართე ტროტუარიდან დაქანებული საფეხურიანი გზა. ამ საფეხურზე ჩადიოდა მრავალი ხალხი. „ეს რა არის?“, — გაიფიქრა ბორიამ და თვითონაც დაეშვა ძირს. ქვეით იყო დიდი ოთანხი თეთრი ფილაქნებით და ელექტრონით განათებული.

ერთ კუთხეში მოთავსებული იყო სასაცილო პაწია სახლი, პაწიავე ფანჯრით; ამ ფანჯრიდან კაცი იცქირებოდა. ბორია დაკვირვებით უცქერდა ყველაფერს, მაგრამ ჯერჯერობით არაფერი ესმოდა. თვითეული მგზავრი უახლოვდებოდა ფანჯარას და აძლევდა იქ მჯდომ კაცს 5 ცენტს (10 კაპეიკი), კაცი კი აძლევდა პატარა ცისფერ ქალაღს. „ეს ხომ ბილეთია“, გაიფიქრა ბორიამ, რომელიც ძალიან მოსაზრებელი ბიჭი იყო. ეს ხალხი, ალბათ სადმე მიემგზავრება. მან ჩაიღო ხელი ჯიბეში და ამოიღო ფული. თუმცა ბორია პატარა იყო და ნიუ-იორკშიც ახალი ჩასული იყო, მან იცოდა, თუ რა არის 5 ცენტი. ის ფეხის თითებზე დადგა, რომ მისწვდომოდა ფანჯარას და გადაეცა ფული კაცისათვის ცისფერი ბილეთის მისაღებად. მაშინ მან მიმოიხედა. თვითეული მგზავრი სდებდა თავის ბილეთს პატარა სასაცილო ყუთში, რომელიც პატარა და უცნაურ კარებთან იმყოფებოდა, სადაც მეორე კაცი სახელურს ხან ზევით ასწევდა, ხან ქვეით დაუშვებდა ხოლმე.

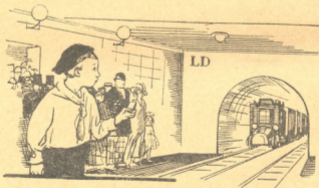
ბორიაც ასე მოიქცა. ის ფეხის თითებზე დადგა, ჩაუშვა თავისი ბილეთი ყუთში, გაიარა პატარა კარები და გავიდა დიდ ბაქანზე. როგორ ფიქრობთ, რა დაინახა მან იქ?—დიდი გრძელი გვირაბი მიდიოდა მარჯნივ და მარცხნივ, დიდი გვირაბი, გამოფენილი თეთრი ფილაქნებით. გვირაბში გაყვანილი იყო ლიანდაგი.

„რა მიდის ამ ლიანდაგზე?“—ფიქრა ბორიამ.

და სწორედ ამ წუთში მოესმა რაღაც საკვირველი ხმაურობა: „რაკეტი, კლაკეტი, კლანგ, კლანგ!“

რაკეტი, კლაკეტი, კლანგ!

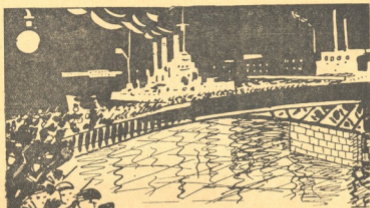
და ბაქანს მოადგა მატარებელი. „უშ!უშ!უშ!უშ!“—აშიშინდენ, აწრიალდენ რონოდები და გაჩერდენ პირდაპირ ბორიას წინ. თქვენ რა გგონიათ, რა მოხდა იქ?—პირდაპირ ბორიას წინ გაიღო რონოდის კარი. რონოდაში მიძვრებოდა ყველა. ასე მოიქცა ბორიაც.

ეს იყო სულ პირველი რონოდა. ბორია შევიდა შიგნით დაჯდა ისე, რომ ლიანდაგს უცქერდა. ის ხედავდა აგრეთვე პატარა ოთახს, სადაც იჯდა კაცი, რომელიც მართავდა რეგულიატორს და შეეძლო მატარებლის გაჩერება და გაშვებაც.

ამ დროს მატარებელი დაინძრა: რაკეტი, კლაკეტი, კლანგ! უუუ! რა ჩქარა მიდის!

(გაგრძელება იქნება)

ოქსომგრაღი.

დღეს დღეობაა ჩუენი,
 ახალ ცხოვრების დილა;
 აჭა, მიერთვით ძღუენი —
 სხიუების ძთელი წვიმა...

ჩუენ დაუიბადეთ მძმინ,
 როცა იელუბა სმალმა, —
 ბრძოლის სღლისში, დარში
 გუძობა ახალმა ქარმა...

აჭა, შეგუხედეთ, ეუელას
 როგორ გუიცინის სხუე,
 არ უცნობთ, რაც იყო ძუელად,
 ჩუენ მხოლოდ შუება ვნახეთ..

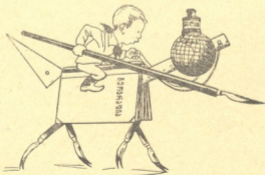

რომ აქტომბერმა მოკვდა
 ეს სიხლისე, ვიცით,
 მას სიუკარულს და ტრფობას
 ვატარებთ მტკიცე ფიცით...

ერთი, ორი და სამი!
 გამძლეო ვარდის კსები.
 გვიუბარს ყოველი წამი,
 ღალი სიცოცხლით ვტკბებით.

მოვალთ, შვენება მოკვებქს,
 ვფელავთ დროშების სღვაში;
 გული თუ არ გაქვთ ლოდად,
 მტკიცედ დაჭკანით ტაში...

ე. პოლუმორდვინოვი.

რა გარგია შემოდგომა!

საბავშვო კიბა:

გოჭმელი პირნი:

1. გივი—10 წლის.
2. ნათელა—8 წლის, გივის და.
3. უუუუ—7 წლის, გივის დეიდაშვილი
4. ოთარი
5. ტარიელი
6. ქეთო
7. დოდო
8. მზექალა
9. ნუცა
10. არჩილი

გივის ამხანაგები.

შემოდგომის დღეა. სცენა გივის მამის ბაღს წარმოადგენს; მარჯვნივ მოსწანს გივის სახლი სცენაზე დგას კაქლის სე, წითელ-წვითელი ფოთლებით. სეების მახლობლად რამოდენიმე კაქსმარი უჯვილას ბუჩქია სცენის სიღრმეში სწანს სეები. სცენის მარცხნივ გრსკელი სკამია: ისმის უჯვის სწა: „უუ“, „უუ“. დროგამოშვებით ბეღურები ტკვიან, სცენაზე შემობრის ბეღი, გაფრინებით ექებს კაკაღს და იასხის.

გივი. ნათელა, ნათელა, ჩქარა მოდი, ყვავმა კაკალი აგდო. აბა, რომელი ვიპოვნით (შორბას ნათელა, მას მოსდგეს ჩვეუ).

ჟუჟუ. მეც მინდა კაკალი.

გივი. აი, ვიპოვნე კაკალი.

ნათელა. მეც ვიპოვნე, შენ ვერ ნახე, ჟუჟუ? ეხლა რომ ვიპოვნი, შემ მოგცემ.

გივი. აი, მე მოგასწარ და ჟუჟუს მე მივცემ (აძღვს).

ჟუჟუ. რა კარგია შემოდგომა! რამდენი ხილია!

გივი. მართალს ამბობენ, შემოდგომა მსუქანი არისო, მაგრამ ქალაქში მე ამას ვერ ვგრძნობ, რადგან ბევრი ხილი არ გვაქვს. სოფელში კი სხვა საქმეა.

ჟუჟუ. სოფელში, შენ სახლში, ხომ ბევრი ხილია?

გივი. იპ, რამდენიც გინდა: ვაშლი, მსხალი, კომში, ყურძენი, ფელამუში.

ნათელა. ოპ, რა კარგია წაბლი! ხომ გაქვთ სოფელში წაბლი, გივი?

გივი. წაბლი რაა, ყურძენი უკეთესი არ არის? ფელამუში, ჩურჩხელები?

ნათელა. ჩურჩხელებს ხომ ახლა არ სკამენ, საზამთროდ ინახავენ.

გივი. მერე რა, საზამთროდ რომ ინახავენ, ცოტას ახლაც ვკამთ.

ნათელა. სრულებითაც არა! ჩურჩხელები და გამხმარი ხილი საზამთროდ უნდა შევიინახოთ. ნედლი ხილი კი, რომელიც არ შეინახება საზამთროდ, ახლა უნდა ვკამოთ.

ჟუჟუ. შენ, ნათელა, მშვენივრად შეგისწავლია შემოდგომა და ზამთრისთვის მზადება შემოდგომაზე. ჩვენც ახლა სკოლაში მთელი დღეები შემოდგომას ვაკვირდებით და ყოველივეს ვწერთ.

გივი. იცით, დღეს ჩვენ სკოლაში ბევრმა ლექსიც დაწერა შემოდგომაზე.

ნათელა. მართლა, გივი, მე მითხრეს, რომ შენ ლექსი დაწერე. მოდი ერთი წაგვიკითხე!

გივი. სიამოვნებით (ქაქის ჭიბუში და დაწვეებს კითხვას).

შემოიბრუნს ჯერ ქეთოს და შემდეგ ვველანს შემაჯუჯვებთან.

ველანი. გამარჯობა, ამხანაგებო! (ესაღმუშაოს)

ქეთო. გივი, შენ რას კითხულობ?

გივი. საკუთარ ლექსს შემოდგომაზე.

ქეთო. მეც დავწერე ლექსი.

ყველანი. წაგვიკითხე, ქეთო, წაგვიკითხე.

ქეთო. სიამოვნებით (კათხულაძის).

რა კარგია შემოდგომა,

აპრიალდა ხეებია!

მძიმედ თავს ხრის ჩვენი ბია,

ცვივა, ცვივა ფოთლებია.

ყველანი. მშვენიერი ლექსია, მშვენიერი!

გივი. იცით, რა გითხრათ: ჩვენ რომ მასწავლებელმა გვითხრა დღეს, სხვადასხვა წითელ-ყვითელ ფოთლებს დაუკვირდით

პეპელებს სცივათ.

და დახატეთო, მე უკვე შევასრულე. მე, ოთარი და მზექალა ერთად წავედით არჩილისას და მის ეზოში ბროწეულის და წაბლის ხე და ფოთლები დახატეთ კიდევ.

ნუცა. ეგ დიდი საქმეა! ჩვენ უნდა ვეცადოთ ავუხსნათ მასწავლებელს, რატომ ყვითლდება შემოდგომაზე ფოთლები.

დოდო. უჰ, რა ადვილია! აი, შეხედე ტარიელს, როგორ გაყვითლებულა სიცივისაგან. შემოდგომაზე ხომ მზე გვმორდება, სიგრილე დგება და სიცივისაგან ფოთლებიც ყვითლდება.

მზექალა. ეგ ძალიან კარგი, მაგრამ ზოგი ფოთლები რომ წითელია, ამისი მიზეზი რა არის?

ოთარი. ეგ კი მე ვიცი. მახსოვს, ზამთარში რომ ვგუნდაობდი, ყოველთვის მიწითლდებოდა ხოლმე ხელი ყინვისაგან. მაშ, ფოთლების სიწითლეც მეტი სიცივის ბრალია (ასმის კულასებში სიშაქრა).

ქეთო. მე კი, ამხანაგებო, თქვენ განმარტებას ვერ დავეთანხმები: ჩემი ქოთნები მცენარეებით თუმცა სითბოში მაქვს, ფოთლები მაინც გაუყვითლდა მე ვფიქრობ, ამისი მიზეზი ის არის, რომ შემოდგომაზე მათ ნაკლებად ხვდება მზის სხივები.

გივი. სწორედ ასეა, მეც შევამჩნიე, რომ იმ ქოთნებში უფრო მწვანე იყო ფოთლები, რომლებიც მზეზე იდგა.

ოთარი. მაშ კარგი, ხვალ მასწავლებელს ვკითხოთ და ის გვეტყვის, ვინ არის მართალი.

(კულასებში სიშაქრა ასმის).

ყველანი. სუ, ჩუმად, ვინ არის? (შეკრებიან, შიშველ-შიშველად უკან და შემოხუთუნა ირგვლივ მაიკუბჭებთან. შეჰმადის ძალიან მსხვილია, წითელღუპიანია კაცი, თავიდან ფეხამდე დატვირთულია სამინდის ტარტუთა, ზურათ, ღოშით, ვაშლით, მსხლით, ბაბათ, წაბლით, სისმარტლით, ყურძნითა და სხვა).

ყველანი. ვინა ხარ, ძია?

უცნობი. ვინა ვარ? კარგად დამაკვირდით. ვინ უნდა ვიყო? განა არ იცით, ვინ მოგიტანდათ ამდენ ქინახულს და ხილს, რომელიც თქვენ ოჯახს აავსებს და წლის საზრდოს მისცემს?

ყველანი. შემოდგომა, შემოდგომა (საერთო სიხარული).

გივი. შემოდგომა მსუქანიაო, იტყვიან, და მართალი ყოფილა: შეხეთ, რა მსუქანია.

ყველანი უჰ, რამსისხო ხარ, ძია.

შემოდგომა. ჰო და სწორედ ამიტომაც, რომ ამდენი საჩუქარი მოგიტანეთ (თანდათან იხსნას ხალკულაობას და ბავშვებს აძლევს. ბავშვები ესმარჯიან მოხსნაში).

ქეთო. მოვეხმაროთ, ჩვენ თვითონ ჩამოვართვათ. აკი ჩვენ თვითონ ვაგროვებთ შემოდგომაზე ყველაფერს!

მზექალა. აი, მე წითელლოყა ვაშლი მიყვარს და მე თვითონ ჩამოვართმევ.

ნათელა. მე წაბლი! რა კარგი ხარ, ძიავე, რა კარგია შემოდგომა!

გივი. მე ყურძენი. რა კარგი ყურძენი მოგიტანია!

ტარიელ. მე, ძია, კომში. მადლობელი ვარ, ჩემო ძია. უჰ, რამსისხოა!

ოთარი. მე სხმარტლი. სად იყო ასე კარგი სხმარტლი?

ნუცა. მე მსხალი. ეს ისეთი მსხალია, რომ ახალწლამდის არ დაღვება.

ჩიტები მიფრინავენ უცხო ქვეყანაში.

არჩილი. მე ბროწეული. უჰ, რა წითელი ბროწეულია! ლხინია, ლხინი. (ვევლათფერს ერთ ადგილას აწეობენ და აიხიან: „რა კარგია შემოდგომა“).

გივი. ახლა ყველაფერი გვაქვს. მადლობის ნიშნად ძიასთან ერთად ვიმღეროთ.

ყველანი. ვიმღეროთ და ვიმხიარულოთ (აკეთებენ წრეს. შუაში შემოდგომა ჩერდება. ბავშვები ტრიალობენ და მღერაინ: „ცას ღრუბელი შექმანა“ შემოდგომიან ცეკვით ბავშვები, ქარის ტანსაცმისში ჩაღმუნნი).

ქარი. უჰ, უჰ, უჰ (ქარი ჰქრის).

ქეთო. უჰ, შემცივდა.

არჩილი. მეც. ქარი ჰქრის.

ქარი. ჰე, ჰე, ჰე. (ხე შეარხა, ფოთლები გვიფა).

ყველანი. ეს რა ამბავია?

შემოდგომა. მე ყველაფერი მოგიტანეთ. ახლა თქვენც უნდა გამატანოთ ცოტა რამ.

ქარი. ჰუ, ჰუ! (ფოთლები გვიფ).

გივი. ჩვენ რა უნდა გაგატანოთ?

შემოდგომა. ფოთლები (შეჟოფრინდება 8 ბავში, შეპლუბად ჩამოვლი. შეპლუბა გვეკვან) და, აი, ეს მწერები.

ქარი. ჰუ, ჰუ, ჰუ, ჰუ! (შეპლუბის ნაწილი კუთხეში მიიმალება, კვდება. ნელ-ნელა ყველანი კვდებიან).

ნუცა. ვაი, საცოდავი პებლები.

დოდო. სულ დაილუბენ.

ტარიელი. სიცივისაგან დაილუბენ.

(შეშოდის 10 ბავში, ფრინველებად ჩამოვლი. მღერაინ და გვეკვან; ბავშიბი სიამოვნებათ შესტყურაან).

ოთარი. რა კარგია ჩიტები.

არჩილი. ნეტავი ესენი მაინც არ დაიხოცებოდენ.

ქარი. ჰუუუუ ჰუ, ჰუ. (ჰქრის).

შემოდგომა. ესენიც მე უნდა გავრეკო აქედან შორს, შორს, სამხრეთისაკენ (ხელს აშუქრს).

(ჩიტები ნელ-ნელა მიდიან სტენიდან სიმღერით).

ტარიელი. მერე, ჩვენ ხომ მოგვეწყინება აქ?

ქეთო. აწი ვერ გავიგონებთ ჩიტების ყრიამულოს.

გივი. მშვიდობით, ჩიტუნებო, მშვიდობით.

(ქარი ჰქრის).

ნუცა. არ დაგვივიწყოთ, მოკიკიკენო.

მზექალა. გაზაფხულზე ისევ ჩვენთან მოფრინდით.

ყველანი. მშვიდობით, მშვიდობით, ჩიტუნებო, არ დაგვივიწყოთ.

(ქარი ძრავლ ჰქრის).

შემოდგომა. ახლა დროა მეც წავიდე. მშვიდობით, პატარებო!

ყველანი. მშვიდობით, მშვიდობით, კეთილთა ძია, მადლო-
 ბელი ვართ.

(შემოდგომა შიდას, ჭირა ჭქრის).

დოდო. უჰ, რა ცივა!

ოთარი. მე ძალიან შემცივდა.

არჩილი. ცივა, ცივა, წავიდეთ შინ.

ყველანი. წავიდეთ, წავიდეთ (სილი მიაჭვთ და შიდას).

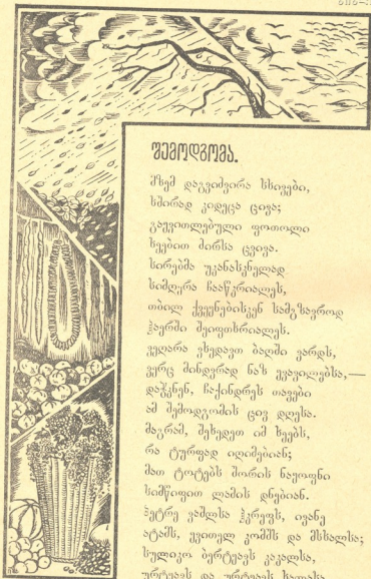
გივი. ჩემ მურიასაც ხომ შესცივდება? წამოდი შინ, მურია,

მე შენ თბილ ბინას მოგიმზადებ საზამთროდ.

ნათელა. ჩემ ციცუნისაც წავიყვან. (შიდას; ისმის ყვავის „ყვა, ყვა“).

ფ ა რ დ ა.

შაჰოღოშა.

ქვემ დაკვიძვირს სსივები,
 სშიონდ კიდუცა ცივა;
 კაჟუითღებული ფოთოლი
 სვებით შირსა ცვივა.
 სირებმა უკანასკნელად
 სიმღერა ჩაწკრიალეს,
 თბილ ქვეუხებისკენ სამგზავროდ
 ჰბერძი შეიფთხრიალეს.
 ვეღარა ვხედავთ ბაღში ვარდს,
 ვერც შინდურად ნახ ვეზვილეებსა, —
 დაჭკნენ, ჩაქინდრეს თავები
 ამ შემოდგომის ცივ დღესა.
 მავრამ, შეხედეთ იმ სვებს,
 რა ტურფად ილიმებიან;
 მათ ტოტებს შორის ნაყოფნი
 სიმწიფით ღამის დნებიან.
 ზეტრე ვაშლსა ჰკრეფს, ივანე
 ატამს, უვითელ კომშს და მსხალს;
 სულიკო ბურტყავს კაკალს,
 ურტყავს და ურტყავს ხალასა.

აკურ, ჩვენს მიტოს ვენახში
 რა ქრიაბული დამდგარა;
 უურმანი დამწიფებულა, —
 სარობს დიდი და ჰეტარა.
 ქალი და კაცი, ბავშვები,
 მარდადა ჰკრევენ მტყუნებსა;
 კვლავიებს სცლიან გოდრებში,
 არ ასვენებენ ხელებსა.
 ბევრს უკვე გამოუწვია
 ნავი და საქვაჲვია, —
 ქვევრებში ხადის წკრიალით
 მატარი, ფერად ღაღია.
 წისკილში ისმის გრიალი, —
 მოუღსენია ბორბღსა;
 სხამთროდ ფქვავენ კლავები
 სიმინდს, ქერსა და ხორბღსა.
 ზეტრეს უჭირავს ნამგალი, —
 სიმინდს სჭრის ნაფუძარძია;
 ქალები ტაროს არხევენ,
 ბიჭები ჰერინს მარძია.
 მინდურად გუთახი აბია, —
 გულს უბრუნებენ მიწასა;
 სოესვენ, კიდევაც ფარცხავენ
 თაჯისასა და სხეისასა.
 შემოდგომაჲ ჰურადი,
 აღსილი ვეკლავფერთა:
 მოელი წლის სარხოს იწვევენ
 სიმხარულე-მღერითა.

ბავშვების შემოქმედება

ოქტომბერი.

ოქტომბერი მოფრინავს,
მოაქვს თავისუფლებას,
სასეიმოდ ეწეობა
საბჭოთ სელისუფლებას.

ზიონურნიც მოვიდუნ
თავის წითელ დროშებით,
ბუმასხალსი იძახის:
შეიცვალა დრო ჩვენი.

ოქტომბერმა გვასარა
ეველას თავისუფლებას,
და შეიქმნა ჩვენთანაც
საბჭოთ სელისუფლებას.

ოჰ, რა კარგი უოფილა
წითელი ოქტომბერი!
გაგვასარა ეველანი,
და დაისსნა ტვეე ბეერი!

ყველა ბავშვებს, ყველა ოქტომბრელებს, ოქტომბრელებს შორის ყველა მომუშავეებს.

ბავშვებო! დგება უდიდესი ოქტომბრის მეცხრე წელი. ეს დიდი საზემო დღეა ყველა მშრომელისათვის. ცხრა წელიწადია, რაც მშრომელმა ხალხმა, გლეხმა და მუშამ, თავისუფლად ამოისუნთქა და თვითონ განაგებს თავის ცხოვრებას. უწინ ჩვენ მშობლებს ძალიან უჭირდათ ცხოვრება და მათ სტანჯავდნენ მეფე და მისი დამკაშები, ბურჟუაზია და მდიდარი კემაჟულები. მშრომელნი მუდამ მდიდრისთვის მუშაობდნენ და თვითონ კი მშვივრები რჩებოდნენ. მოსწყინდათ ასეთა ცხოვრება მუშებს და 1917 წელს გარეკეს ბურჟუები. აი ეს ასე მოხდა: შეიარაღდნენ მუშები და უკიდდნ ბრძოლის ნიშანს.

„აერორა“ გეშმა გაისროლა და ეს იყო აჯანყების დაწყების წამი. დაიწყა აჯანყება, გარეკეს ბურჟუები. ლენინი ასწავლიდა მუშებს, რომ გაერეკათ ბურჟუები და თვითონ გამხდარიყვნენ თავიანთი თავის ბატონ-პატრონი. ლე-

ნინი დიღანს იჯდა ციხეში მუშების საკეთილდღეოდ. როცა გამოუშვეს, ლენინი წავიდა უცხოეთს და იქიდან ასწავლიდა მუშებს. ოქტომბრის წინა თვეებში ლენინი ჩამოვიდა რუსეთში. მოვიდა თუ არა, მუშებს ეუბნებოდა, ბურჟუები უნდა გავირეკოს, ეგენი სანდო არ არიანო. ბურჟუებს უნდოდათ ლენინი დაეტყვევებიათ, მაგრამ ლენინი ტყეში დაიმალო პატარა ქაბში, და იქიდან უჩვენებდა გზას მუშასა და გლეხს, ასწავლიდა, თუ როგორ უნდა განთავისუფლებულიყვნენ დამჩაგვრელების კლანჭებიდან და ისე მოეწყოთ თავიანთი ცხოვრება, როგორც უნდოდათ.

ოქტომბერმა ჩვენ ბევრი კარგი რამ მოგვცა: ოქტომბერმა მოგვცა მშვიდობიანობა, მიწა, მუშებს დაუბრუნა ფაბრიკა-ქარხნები.

ოქტომბერს შემდეგ ჩვენი ქვეყნის ხელმძღვანელად ლენინი იყო არჩეული. ლენინი ბევრს მუშაობდა და დიდი მუშაობისაგან ავად გახდა და მოკვდა. ოქტომბრის წლისთავი არის პროლეტარიატის, ყველა მუშის და გლეხის, დიდი საზეიმო დღე. ჩვენ დავიბადეთ მაშინ, როცა ოქტომბერი დაიბადა, ჩვენ ოქტომბერთან ერთად ვიზრდებით და ვცოცხლობთ. აი რატომ გვეძახიან ოქტომბრელებს. ჩვენ შევცვლით პიონერებს, ჩვენ გვიანდა გავხდეთ პიონერები.

ოქტომბრის წლისთავზე თქვენთან ერთად დავიძახებთ—სწავლისკენ, ოქტომბრელებო, მეტი ყურადღება შემცვლელს, მეტი ყურადღება ოქტომბრელებს, მეტი ყურადღება ბავშებს.

ოქტომბრელი ანდრია.

გასართობი

სახალისო ცდა.

უეუროთ ამ ორ აღმძიანს, როგორ წამოსკუწულან თავსა და ბოლოს ანთებულ სანთელსე და ქანაობენ! სან ერთია მღელა, სან შეარე. თქვენ თუ მოინდომეთ ასეთი ოინის გაკეთება, ასე უნდა მოიქცეთ: უნდა მოიმარჯვოთ ორი ჭიქა, ორი ლამბაქი, ორი ქინძისთავი, დაღვათ მაკიდასე ჭიქები ისე, რომ მათ შორის $\frac{3}{4}$ ვერძ. მანძილი იყოს დატოვებული. სანთლის შუა ალაგას გათბობილი ქინძისთავები შუაში აქეთ-იქით

უნდა გაუკეთოთ, შემდეგ დასდოთ სანთელი ჰორისონტალურად ჭიქებზე. თუ არ გახერდება და რომელიმე თავი სძლევეს, მაშინ უნდა წაუთალოთ იქამდის, სანამ არ გახერდეს ჭიქებზე. შემდეგ გამოსჭერით ქალაღდიდან ასეთი აღმძიანები და მიამაგრეთ ორივე თავიდან სანთლის შუა ალაგას, შემდეგ აანთეთ სანთლის ორივე ბოლო. სანთლის ანთებული ბოლოები ღვენთას დაიწეებს და რომელი თავიდანაც შირველად ჩამოვარდება ღვენთი, ის თავი შემსუბუქდება და მღელა აიწევეს, შემდეგ შუორე ჩამოიღვენთება, ახლა ის გამსუბუქდება და მღელა წავა და შირველი ჩამოეძეება. ასე, ამნაირად დაიწეებს ქანაობას

სანთელი ქალღმერთებისაგან გამოჭრილი ზედ მჯდარი ადამიანებით. სანთლის ბოლოებს ლამბაქები უნდა დაუდგათ, რომ სუფრა არ გაფუჭდეს. თუ მოკესუტუბათ, რომ თქვენმა ოინბასებმა დაისვენონ, მაშინ სანთელს ჩააქრობთ. ეს ჩვენი საქანელა სასწორს გვაკონებს. მე გირჩევდით, რომ თქვენ შეკვინათ ძელის ჰატარა სასწორი, ეგრეთწოდებული აფთიაქის სასწორი. ამ სასწორზე შეკვიდლიათ ბევრი ცდა გააკეთათ და შემდეგი მუშაობისთვისაც გამოგადგებათ. თქვენ გინახავთ, როდესაც ღუქნებში სწონიან ჩაის, შაქარს და სხვა საწოვავებს? მეღუქნე ერთ ჰინასე სდებს აბრას, მეორეზე—სანოვავებს და უცდის, სანამ არ გათანასწორდება. არის ისეთი სწური სასწორები, რომლებიც ერთი ბუმბულის წონასაც კი აღნიშნავენ. ასეთ სასწორებს ძლიან უფროსილდებიან და მუშის კოლოფში ინახავენ, მშრალ ოთახში. თუ ამ სასწორს რომელიმე ნაწილი დაუჟანგდა ან მტვრიანია, მაშინ სწორედ აღარ აღნიშნავს. აბა, დააკვირდით, ღუქნის სასწორი როგორ არის აკებული და რით განსხვავდება რქის სასწორისაგან.

თ ა მ ა შ ი ზ ა მ თ ა რ შ ი .

თამაში მონაწილეობას იღებს ათი ან ოცი ბავში. თამაში უნდა იყოს მოწყობილი კამლილ ალაკას. თოვლიდან ამენებენ ცინე-სიმაკრეს, თან აულებენ კედელს და ატანენ საჭევეტელებს, ე. ი. ჰატარა ფანჯრებს, რომ შიგ გამოკრდენ ბრძოლის დროს. ბავშვები იოფიან ორად, ცინეში გამაკრებულნი უნდა იყონ ორჯერ ნაკლები, ვიდრე დამცემები. ორივე მხარეს აქვს წითელი ბაირაღები. ბრძოლა სწარმოებს თოვლის გუნდებით. ვინაც ხვდება თოვლის გუნდა, ის დაჭრილად ითვლება და გამოდის რიგებიდან. თამაში თაყდება მაშინ, როცა შოპირდ-პირეები ცინეს აიღებენ.

ნაკადულის ფოსტა

1. **ჟენიკოს.** მოთხრობა „წაღვერზე“ ნაკადულში დაიბეჭდება.

2. **მიქელაძეს.** ჩვენ ჟურნალში ნეკროლოგს არ ვათავსებთ. თქვენმა ოქტომბრის ლექსმა დაიგვიანა. გაზაფხულის მასალას ზამთარში არ ვბეჭდავთ. საჭიროა მოკლე ლექსები და მოთხრობები ბავშვების ცხოვრებიდან. კარგი იქნება ასეთ მასალას მოგვავსოდებდეთ. ჟურნალი ნაკადული არის 5—10 წლის ბავშვებისთვის.

3. **თებრონე ხარაშვილს.** ლექსი „მოწაფეებისაგან ლენინს“ ახლო მომავალში დაიბეჭდება. ლექსი „შემოდგომა“ დავგიანებულობ. საჭიროა აღნიშნოთ თქვენი წლოვანება და რომელ სკოლაში სწავლობთ.

4. **მიხეილ ქარიაშვილს.** ლექსი „კახეთს“ მალე დაიბეჭდება.

5. **შოთა ფერაშვილს.** თქვენი ორი ლექსი არ დაიბეჭდება, რადგან არ ვიცოდით სად სწავლობთ და რომელ ჯგუფში, ასეთი ცნობა კი უსათუოდ უნდა დაგერთოთ.

6. **რევაზ გაბიჩვაძეს.** თქვენი მოთხრობა „ქურდი“ არ დაიბეჭდება, რადგან ისეთი მოწაფე, როგორც არის ნიკო, ჩვენ არ გვყავს. საერთოდ გებრძობათ მოთხრობის წერა და სასურველია გადაათვალიეროთ სხვადასხვა მწერლების მოთხრობები, გაეცნოთ მათ ნაწარმოებს, აიღოთ თემა გარემოცული ცხოვრებიდან, უფრო კი სკოლის ცხოვრებიდან. ამასთანავე მოთხრობა უნდა იყოს რედაქციისთვის დაწერილი ცალ გვერდზე. ლექსი „თაგუნას“, „რევოლუციის ზეიმი“ და „მურიკა“ მალე დაიბეჭდება.

7. **გაბუნიას.** თქვენი ლექსი „ოქტომბერი“ დეკემბერში წავა.

8. **ლადო ცხვარიაშვილს.** თქვენი რვეულიდან ვისარგებლებთ მოთხრობით: „ვაიჟე, ჩემო საყვარელო ბატკანო“ და „1905 რევოლუცია“. დაიბეჭდება ახლო მომავალში.

9. **გიორგი შავლაშვილს.** თქვენი ლექსებით ვისარგებლებთ იანვრიდან. ლექსი „სტრა იანვარს“ წავა იანვარში დანარჩენები შემდეგ შეეცადეთ და წერეთ მოთხრობებიც.

— 1926 წ. —

გ ა მ ო ვ ა

საუბრალო დასურბათებული ქუთხალები:

მცირეწლოვ. „ნაკადული“ საველ-თვიური მე-XXII წ.

მოწრდილ. „პიონერი“ ორკვი-რეული I წ.

ხელის მოწერა მიიღება წლით და ნახევარი წლით.

გადაგზავნით { „ნაკადული“ — ერთი წლით—3 მ. 50 კ.
ნახევარი წლით—2 მ.
„პიონერი“ — ერთი წლით—5 მ.
ნახევარი წლით—3 მ.

ცალკე ნომერი { „ნაკადული“ — 35 კაბ.
„პიონერი“ — 25 კაბ.

„წითელი სხივი“ გათავდა მე-9 ნომრით და მის მაგიერ გა-
მოდის „პიონერი“.

მისამართი: ტფილისი, რუსთაველის გამზირი, განათლების სახალხო კო-
მისარიატი. „ნაკადული“-ს და „პიონერი“-ს რედაქცია.

რედაქტორი—სარედაქციო კოლეგია.

